

Apskaidrība

29 Un notika, Mozum nokāpjot no Sinaja kalna, ka divas liecības plāksnes bija viņa rokā; un Mozus nezināja, no kalna nokāpjot, ka viņa vaiga āda spīdēja, jo viņš bija runājis ar Dievu.

30 Un Ārons un visi Israēla bērni uzlūkoja Mozu, un redzi, viņa vaiga āda spīdēja; un tie bijās viņam tuvoties.

31 Tad Mozus sauca viņus; un Ārons un visi draudzes vadītāji nāca pie viņa, un Mozus runāja uz tiem.

32 Un pēc tam visi Israēla bērni pienāca pie viņa, un viņš pavēlēja tiem visu, ko Tas Kungs bija viņam sacījis Sinaja kalnā.

33 Un, kad Mozus beidza ar viņiem runāt, tad viņš savu vaigu aizklāja ar apsegu.

34 Bet, kad Mozus gāja Tā Kunga vaiga priekšā, lai ar Viņu runātu, viņš noņēma apsegu līdz savai iziešanai. Un, kad viņš atkal iznāca ārā, viņš runāja uz Israēla bērniem, kas tam bija pavēlēts.

35 Un Israēla bērni redzēja, ka Mozus vaiga āda spīdēja; un Mozus aizklāja ar apsegu savu vaigu, tiekāms tas gāja ar Viņu runāt.

2. Moz. 34:29–35

Mijā draudze!

Šodien beidzas Epifānijas laiks, atspīdēšanas laiks, kas sākās ar Jēzus piedzimšanu un Viņa kristībām, kur atvērās debesis un kur Dievs Jēzum sacīja: **“Tu esi Mans mīlais dēls, uz Tevi Man ir labs prāts.”** (Mk.1:11) Šodienas evaņģēlijs stāsta par to, kā Jēzus tika apskaidrots, kā Viņš, uzkāpis kalnā, sastapa Mozu un Ēliju, kas Viņu sagatavoja ciešanām un nāvei, kas Viņu gaidīja Jeruzālemē. Tāds īss atelpas brīdis, kur Jēzus piedzīvoja Dieva tuvumu un stiprinājumu, pirms Viņš nokāpa lejā, dzīves tumsā. Tā arī Baznīcas gads mūs aicina, sākot ar trešdienu, nokāpt lejā un uzsākt gavēņa un ciešanu laiku.

Šodien mēs neskatīsimies tik daudz uz Jēzus apskaidrošanu, kā uz to, kas notika ar vienu no Jēzus sarunu biedriem, kad Viņš bija kalnā, – ar Mozu toreiz, kad viņš saņēma desmit baušļus. Saruna starp Dievu un Mozu sākotnēji nebija patīkama. Bija noticis reāls *nesmukums*, atklātībā bija nācis tāds ļaunums un tāda neticība, ko nevarēja tā vienkārši *paslaucīt zem tepiķa*. Kas bija noticis?

Mozus bija uzkāpis kalnā un klausījās, ko Dievs viņam saka. Sešas nedēļas viņš bija prom. Israēliešiem, kas bija palikuši lejā, tas likās pārāk ilgi un viņi lika Mozus brālim Āronam uztaisīt zelta teļu, ko viņi varētu pielūgt Dieva vietā. Ar pašdarinātiem elkiem tā ir, ka tie apstiprina visu to, kas ir mūsos, tie nekad nemet izaicinājumu un neuzrāda mūsu kļūdas. Tauta upurēja zelta teļam, ēda, dzēra un līksmojās. Liekas, ka mēs neesam pārāk tālu aizgājuši no šīs ainas, pielūdzot naudas dievu, meklējot izklaides par katru cenu.

Kad Mozus atgriezās un visu to redzēja, viņš dusmās sasita abas plāksnes ar baušļiem. Šai tautai nav ne mazākās vēlēšanās pildīt Dieva prātu! Savā niknumā viņš lika sadedzināt zelta teļu un nogalināt trīs tūkstošus cilvēku.

Un tagad Mozus atkal bija atgriezies Dieva priekšā Sinaja kalna virsotnē. Dievs bija tik vīlies, ka gribēja iznīcināt visu tautu, bet Mozus runāja

pretī un iestājās par saviem tautiešiem. Viņš piedāvāja atdot pats savu dzīvību. Tad Dievs atmaiga un atklāja Sevi Mozum, sacīdams: **"Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam."**

Mozus atkārtoti saņem desmit baušļus un nones tos israēliešiem, kas viņu gaida kalna pakājē. Ieraugot viņu, tie nobijās, jo viņa vaiga āda spīdēja. Ja cilvēks ilgāku laiku ir lūgšanās vai pārdomās par kādu Rakstu vietu, tas izmainās, viņam pašam nemanot. Dieva gaišums apspīdēja Mozu, tāpat kā Jēzus tika apskaidrots Dieva tuvumā. Dieva priekšā pazūd ļaunums un dusmas, mūsos ienāk miers, mūs apspīd Viņa godība. Tā arī Mozus bija izmainījies un cilvēki to pamanīja, ka kaut kas ir mainījies, un viņi kļuva piesardzīgi un ieturēja distanci. Kāpēc tā? Ja saskaramies ar cilvēku, kas ir tīrs un gaišs, tad tas liek apzināties pašam savas tumšās puses, šmuci savā dzīvē un tas izraisa bailes. Ja visi spēlē to spēli līdzī un ir tikai kopā ar līdzīgiem, tad nav iespējams saskatīt to negatīvo un ļauno, ko šī dzīve nes līdzī. Tad jau viss ir kārtībā, nav nekas jāpārdomā, nekas jāmaina. Cita lieta, ja mēs satiekam kādu, kas ir Dieva gaismā, brīvs, patiess, tiešs, mīlošs. Tad uzreiz ir bailes, jo tas apdraud mūsu maskas, kas varētu atklāt tukšumu un grēku, kas ir mūsos.

Jēzu sita krustā tāpēc, ka cilvēki nevarēja izturēt Viņa klātbūtni, Viņš apdraudēja viņu varu, atklāja melus un liekuļošanu un parādīja, cik kaila bija šī vara.

Arī mēs šodien esam iekārtojušies savās lomās un var gadīties, ka arī aizmirstam cilvēcību un to, kas tiešām ir svarīgs mūsu dzīvē. Es strādāju tikai no 8.00 līdz 17.00, pēc tam mani lūdzu netraucēt. Tā nav mana kompetence, likums tā nosaka, un viss. Daudziem ir grūti saprast, kā tas var būt, ka, būdams labs un pareizs padomju laikā, šodien skaitās kā kauns un nodevība. Pagātnes traumas un grēki nāk līdzī, tie neļauj dzīvot brīvi un tur mūs savā gūstā. Tāpēc, ja gribam atbrīvoties no visa tā, ir jāiet cauri ciešanu laikam, cauri grēksūdzei un sāpēm, kuras izraisa atmiņas.

Mozus nāk pretī saviem tautiešiem un apsedz savu vaigu, lai tiem nebūtu neērti uz viņu skatīties un nenovirzītu viņu uzmanību no Mozus vārdiem. Izrādās, ka cilvēks nepanes pārāk lielu Dieva klātbūtni, viņam pie tās ir jāpierod pakāpeniski. Mozus sāk ar to, ka skaidro desmit baušļus un dod norādījumus, kā dzīvot.

Mums ir vajadzīgs laiks ar Dievu. Skatoties uz mēnesi, mēs zinām, ka mēnessgaisma ir tikai saules gaismas atspīdums. Tomēr tumšā naktī mēness gaisma ir tā, kas ir palikusi, lai galīgi nebūtu jāklīst pa tumsu. Tā mums atgādina, ka jau drīz mūsu redzes lokā atnāks saule. Tā arī mēs neesam visu laiku Dieva klātbūtnē, bet mums ir vajadzīgi līdzīcilvēki, kas atstaro Dieva mīlestību. Un ja mēs paši pavadām laiku ar Dievu, arī mūsos parādīsies kaut kas no Dieva prieka, no Viņa sāpēm, Viņa mīlestības. Un noteikti kāds to pamanīs, pat ja mēs paši to neapzināmies. Lai jūsu sēja šodien atspoguļo Dieva klātbūtni, kā ir teikts Ārona svētībā, ar ko noslēdzam dievkalpojumu:

**"TAS KUNGS LAI TEVI SVĒTĪ UN LAI TEVI PASARGĀ!
TAS KUNGS LAI APGAISMO SAVU VAIGU PĀR TEVI UN LAI IR TEV ŽĒLĪGS!
TAS KUNGS LAI PACEL SAVU VAIGU UZ TEVI UN LAI DOD TEV**

MIERU!" 4.Moz.6:24-27

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 03.03.2019. /